

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,

ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

Τρίτον έχω χρόνον
σ' τ' Ἀργαστόλι θρόνον.

Χίλια δευτεκόσια κι' έννενηντα τέσσαρα
πάλιν ὁ Μογγόλος φίλος με τὸν Καίσαρα.

ΤΡΙΣ τοῦ μηδὸς « Ζιζάνιον » πρὸς τὸ παρὸν θὰ βγάνω
δοσάκις μέγαν ἀεργὸς δὲν έχω τί νὰ κάνω.
ἂν ὅμως ὑποστηρίξῃς μοῦ δῶστε πατριῶται
τετράκις σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὸ ἐκδίδω τότε,
πλὴν ἐπειδὴ στεροῦμεθα χρημάτων κατ' αὐτὰς
ἀνάγκη πᾶσα νὰ χωρῶμε κι' ἡμεῖς συνδρομητὰς.

Πέντε δὲ φράγκα χάρτινα ὁ προπληρόνων μόνον
συνδρομητὴς μας γίνεται εὐθὺς γὰ ἕνα χρόνον
κι' ἂν εἶναι σ' τὴν ἀλλοδαπὴν χρυσᾷ θὰ στείλῃ ἕξ
γὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Μαρῆς στὰ ἔξοδα ν' ἀντίξῃ,
νὶ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἀμέσως πρὸς ἐμὴν
τὰ φύλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα λεπτὰ τὸ ἕνα.

Εἴκοσι ἕξ τὸ τοῦ Ἰουνίου
καὶ εἰς κλειδῶνος τοῦ « Ζιζανίου ».

Τριάντα νοῦμερα κι' έννιά,
ἦλθ' ὁ καιρὸς γιὰ τὴ Θανά.

ΤΟΥΣ ΚΛΕΙΔΩΝΟΥΣ ΕΞΗΓΩ Ο ΗΜΙΤΡΕΛΛΟΣ ΕΓΩ.

Ἦθελα νὰ ἔξερα γιὰ τὸν σ' αὐτὸν τὸν ἄη Γιάννη
χίλις κακὰ σκοφίζεσαι ὁ ἄνθρωπος καὶ κάνει
μὲ τὴν ιδέαν πῶς μπορεῖ τὰ μέλλοντα νὰ μάθῃ
ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο σωματικῶς νὰ πάθῃ.

Καὶ κατ' ἀρχὰς συνέβαιναν αὐτὲς ἢ ἀναγοῦδες
σὲ μερικὲς μισόκοπες ἀπόχρηες καὶ δοῦλες,
ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ πρὸ μιᾶς σχεδὸν πενταστίας
εἰσῆλθον καὶ σ' τὰ στρώματα τῆς ἀριστοκρατίας.

Κάθε τῆς πρώτης ἀράδας νέα,
ἐν καταστάσει ἀδομιαία,
πολλὰ τῆς ὥρας μινούτα μένει,
σ' ἕναν καθρέφτη προσηλωμένη,
μὲ τὴν ιδέαν πῶς θ' ἀτενίσῃ,
τὸ νοικοκύρη πού θὰ τὴν ζήσῃ.

Ἄλλῃ σ' τὸ μαξιλάρι τῆς τρυπῶνει τὰ σκαλτσούνια τῆς
περιφρονοῦσα τὴν ὁσμὴν πού πλήττει τὰ ρουθούνια τῆς

μὲ τὴν ιδέαν πῶς μπορεῖ σ' τὸν ὕπνον τῆς νὰ ἴδῃ
ἐκεῖνον πού στὸ χέρι του θὰ φέρῃ δακτυλίδι.

Ἄλλες ἀμίλητο νερὸ, σ' ἕνα κανάτι κρύπτουν,
κι' ἐκεῖ τὰ δακτυλίδια τους ἀπὸ βραδύθε ρίπτουν,
ἄλλες βολύμι ληθόνουνε καὶ ρίχνουνε κλειδῶνους,
καὶ ἄλλες, πῆδ σεβάσμιες, μιλοῦν μὲ τοὺς δαιμόνους.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ πράγματα ὑπ' ὄψει μου λαβῶν
ἐγὼ ὁ παλαβότερος τοσοῦτων παλαβῶν,
εὐχῆθηκα σὰ γείτωνας, σ' τὸν ἅγιον Σπυριδῶνα,
νὰ μοῦ βλοήσῃ μοναχὰ τὸν ἰδικόν μου κλειδῶνα.

Ἄλλ' ὕστερα μ' ὀρχήσανε,

πολλοὶ καὶ μ' ἐσκοτίσανε
να βγάλω καὶ γιὰ δαύτους,
κι' ἀφού μωθγάλαν τὴ χολή,
εὐχαριστήθησαν πολὺ,
καὶ μοῦπαν ὅλοι « γράφτους. »

Κι' έτσι τους έγγραφα κι' εγώ
καί φανερά τους εξηγώ.

Του 'Αρχιεπισκόπου μας
πούνε τιμή του τόπου μας.

Κι' εγώ Πανιερώτατε, ο εμπλεως κουφότητος
εύχομαι να σου ζήσουνε τὰ μέλη τσ' αδελφότητος.
Καθ' όσον ο παμφίλτατος Σβορώνος Μιχαήλ,
εἶν' εύκολον ύπερ αὐτῆς να γίνῃ Μηριήλ.

Εἰς τόν Νομάρχην μας τόν αγαθότατον
καί ἐν νομάρχαις δραστηριότατον.

'Εάν τοῦ μελοδράματος τήν προίκα δέν ἐγκρίνεις
θά σε κηρύξῃ ἀσπονδόν ἐχθρόν ο Γκεντιλίνης.

Κι' εγώ ποθῶ να ἐγκριθῇ εὐτῆνο τὸ κοντύλι,
καθ' όσον μοι παρέχεται ἀφθονοτάτη ὕλη.

Σ' τὸ Δήμαρχό μας τὸ Βνιεράτο,
πού κάθε τόσο τογὲ ταρατίτω.

'Ο κλειδωνάς σου Δήμαρχε, σὲ θέλει να πιστεῦης
πῶς ὄσο ζῆ ο Στρόκος σου αἰεὶ θά δημαρχεῖς.

Εἶναι λοιπόν δικαίωμα τοῦ καθ' ἑνός πολίτου,
να κουβαλῇ τὴ μουσική να παίξῃ σ' τήν αὐλή του.

Σ' τὸ Δαλλαπέρτα τόν Μερᾶ
πού ὁ καθείς τόν ἐκτιμᾷ.

Σ' τὴ δίκη τοῦ Πετράγγελου ἀν ἤθελε μιλήσης
τήν τριμηνίαν ἤθελε τοῦ τήν ἐξασφάλισης.

Γιατί θά παραθύμωνες κι' οἱ δικασταὶ ἐτοῦτοι
ἀντιπαθοῦν τόν ἀνθρωπον π' ἀνάβει σάν μπαροῦτι.

Σ' ἕνα δετόρο,
λιμοκόντόρο.

'Ενὺς μικρὸς ἀνήφορος κοντὰ σ' τὴ Νομαρχία,
σὴ χάλασε δετόρο μου ὄλην τήν ἡσυχία.

Σοῦ τῶπα καί σ' τὸ θέατρον σοῦ τῶπα καί σ' τὰ μπάνια
πῶς πάντα νᾶσαι μακρυὰ ἀπὸ τὴ φαρμάνια.

Εἰς τόν εὐθυμον Διθάνη
πού πολλὰ σ' τὸ γυῦ του βάνει.

Σοῦ εὐχομαι καθὼς μετράς οἰκοδομάς καί δρόμους,
να κάμῃς χωροστάθμησιν καί εἰς φιλτάτους ὤρους.

Μ' ἀρέσις πῶχεις σ' τὸ χορὸ καί σ' τὸ τραγουδι ζέσον
καί μόνον ὅπου χαιρετᾶς σκοπῖμως δέν μ' ἀρέσει.

Σ' τόν ἀστυνόμο τόν Κατσιμιδίη
πῶχει καπέλο μὲ κεραμιδι.

Εἶσαι ἀδάμας φίλε μου ἐν τῇ υπηρεσίᾳ,
κι' ἡ τῆς ψυχῆς σου καλλονὴ εἶν ὄντως θαυμασία.

Πλὴν καί πρὸς εὐρεσιν λαμπρᾶς νυμφίας σου να σέρξης
καθὼς εὐρῆνε τήν 'Εσθῆρ ὁ μέγας 'Αρταξέρξης.

Τοῦ Νικολόπουλου τοῦ δικαστοῦ,
τοῦ τε μεγάλου καί θαυμαστοῦ.

Χωρὶς βελάδα ἀγγελος, μὲ τὴ βελάδα τρέλλα,
μὰ τὸ Θεὸ θά σ' ἀρπάξῃ ἀν ἡμουνά κοπέλο.

'Απὸ εὐοίωνά τινα τοῦ κλειδωνος σημεῖα,
καταλαμβάνω πῶς καί σεῖς φροντίζετε γιὰ μία.

Σ' τὸ γιατρό τόν Μικεῖ ὦτο
πού δέν τῶπεσ' ἕνα λότο.

Εἶσαι καλὸς, εἶσαι χρυσὸς ἀγαπητέ μου Πίπη,
ἀλλὰ κι' ἀλήθεια σου ποτὲ ἡ κόρτε δέν σοῦ λείπει.

'Επιθυμοῦσα νᾶμουνά τοῦ τοιμπουριστοῦ σου στάχτη,
γιὰ να γουστάρω μιὰ ψυχὴ πού σοῦ μιλεῖ μὲ ἀχτι.

Τὰ ἐξῆς γιὰ τόν Τελώνη,
πού τσ' ἐμπόρους ἀγγεῖλωνει.

Γιὰ νᾶχῃς τήν ἐπιμονὴν να ψάχῃς τὰ μπαῦδ' α,
δέν θ' ἀποκτήσης εὐνοίαν ποτέ οὐτ' ἀπὸ δεῦλα.

'Υπὸ ἐποψίν Τελώνου, εἶσαι φίλε μου ὦταῖος,
ὕπὸ μιαν ἄλλην ὅμως ἐνεργεῖς πούλὸ λοθραῖως.

Εἰς τόν Μητσάκον τόν λοχαγὸ
πῶχει τὴ φάτσα τοῦ 'Αρογῶ.

Τὸ σχῆμα τοῦ κλειδιού σου κύρ λοχαγέ δηλοῖ,
πῶς θά σᾶς σπάσῃ γρήγορα τὸ ἕνα σας γυμλι.

'Αν κληρικὸς ἐγένεσο πρὶν γίνεις στρατιώτης,
θά ἡσούνα τήν σήμερον τοῦλάχιστον Δεσπότης.

Εἰς ἕνα δικηγόρο
πού σ' ὄλα πέρνει φόρο.

Σὲ εἶδ' ἐκείνη πού ποθεῖς πρὸ ἡμερῶν σ' τὸν ὕπνο της
καί μοῦπε πῶς ἐξύπνησε κι' ἐξέρασε τὸ δαῖπνο της.

Μόνον ὁπότεν διαρκῶς τὸ στόμα σου σφαλίζει,
τῆς παντριᾶς τὸ ζήτημα ὁ χρόνος θά σοῦ λύσῃ.

Κι' ὁ τελευταῖος
φανεροτέος.

Εὐήθης, κακοτράχαλος, μὲξης, σπανὸς, αἰθίοψ,
κωφὸς, ἀκατανόητος καί φλύδαρος καί μύωψ.

στερούμενος ἀνέκαθεν ἐπιουσίας φέτος
αὐτὸ θά πῇ «Ζιζάνιον», αὐτὸ θά πῇ

ΜΟΛΦΕΙΤΑΣ.

Σὲ μιὰ, πού εἶναι κρῖμα,
τρελλοῦ να γίνῃ θῦμα.

'Ο κλειδωνάς σου φανεροὶ καθ' ὄλον του τὸ μήκος,
πῶς ἡ ν' ἀρπάξης ἔνανε ἡ θά χαθῆς ἀδίκως.

Τί σ' ὠφελεῖ ἀν τρῶς χρυσὸν ἀντὶ γιὰ μακαρόνια,
μὲ τὸ να ζήσης μοναχῆ σ' τὰ πῖδ' χρυσά σου χρόνι.

Σ' ἕνα κορμὶ εὐγενικό,
μὲ ὄνομα βασιλικό.

'Αν ἦσαν ὄλες σάν' ἐσὲ ρωμαντικὸς κι' εὐδίσθητες,
καί αἱ ζημίαι τῶν ψυχῶν θά ἦσαν ἀνεπαίσθητες.

Μπορεῖ να μὴν ἀκούεσαι, τοὺς πάντας ἡλεκτριζούσα,
ἀγγλίζουσα, γαλλίζουσα καί κλειδοκυμαλίζουσα ;

Σ' ἐκείνην πού πουντράρεται
ὡς κι' ὅταν κομοδάρεται.

Μὲ ὄλη σου τήν μπούρβερη, σὲ βλέπομ' ἀ προφύλο,
καί φαίνεσαι σὰ Φαρσινιά πού βγέν' ἀπὸ τὸ ρῦλο.

Μονήρη, φῶ! σ' ὑπόσχεται ὁ κλειδωνάς σου βίον,
καθ' ὅσον κάμνεις προ πολλοῦ κατάχρισιν Μαῶν.

Σ' ἐκείνην πού μελαγχολεῖ
ὄσας κάποιος τῆς μιλεῖ.

Κουραγίο κι' εἶπε ὁ κλειδωνάς πῶς θά βρεθοῦνε χάτια,
να καθαρῶσιν ἐντελῶς τὰ δόντια σου τὰ δάνια.

Παιάνες, πασιάνες χερσιάζεται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον φίλη,
καί να κρατῆς ὄσῃ μπορεῖς τὸ μυστικὸ σ' τὰ χεῖλη.

Σ' ἐκείνην πού νομίζει
πῶς ὄλω νοστιμίζει.

'Όταν σ' τὸ πῖνο τραγουδεῖς ἀπ' τήν Καβαλλερία,
μιμεῖται τὸ ἀτμόπλοιο τὸ Μᾶκ Δουάλ, κυρία.

Κι' ὅταν μετ' ἄλλων ὀμιλεῖς τοῦ Λά Φοντέν τὴ γλώσσα,
σοῦ φαίνεται πῶς θετικὰ κερκαλογγέται κλώσα.

Σὲ μιὰ ντελικάτη
καί λίγο καρικάτη.

'Αγάλη-γάγια μὲ καιρὸ κι' ἡ ὥρα δέν ἐχάθη
καί σ' τὰ ζοῦρ φῖε πηγαίνωντας γιατρεύονται τὰ πάθη.

'Ογρήγορα θά παντρευθῆς καί θά γενῆς κυρία
ἑνός, πούναι σάν ἄλογο ἀπὸ τήν Οὐγγαρία.

Σ' ἐκείνην πού τήν συμπαθῶ,
μὲ χόφρις να φανερωθῶ.

'Ο κλειδωνάς σου φίλη μου μᾶς ἐξηγεῖ ἐν πρώτοις,
πῶς ἀπ' τὰ οὐκα, σ' ἐπίσσε δεινὴ εὐκοιλιότης.

Καί ὡς ἐκ τούτου εἰς δεινὴν συγκίνησιν βυθίζεται
ἐκεῖνος πού γιὰ σένανε τρεῖς χρόνους ἀγωνίζεται.

Σ' ἕνα σουράμενο νεκρὸ,
πῶχει κι' ἀνάστημα μικρό.

Μ' ἀρέσις πῶχεις ἔρωτα, εἰς χρήσιμον ποτόν
καί ζήλον σ' τὸ να βρῖσκεσαι ἐν κύκλῳ ἱπποτῶν.

Σουβὰν ἀλλάξεις φόρεμα, ταυτῶρ κομφῆν τήν μέσση,
ἀλλὰ ζαμὲ, ζαμὲ, ζαμὲ, δέν ἀγαπᾶς μὲ ζέτιν.

Σ' ἐκείνην πού τῆς φαίνεται,
πῶς μιὰ τζόγια γένεται.

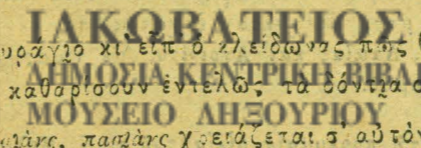
Γὰ μάτια σ' ἔχουν ἔρωτα, τὰ φρούδια σου ἀγάπη,
ἀλλὰ κι' τὸ μουτράκι σου εἶναι κολόρ, ὄραπη.

'Ο κλειδωνάς σου μαρτυρεῖ πῶς ἴσῃα να γηράσης
τήν ἡσυχίαν τοῦ Σαρψῶν, παντοίως θά ταρασσῆς.

Σὲ δροῦ, πού δέν χωνεύονται,
γιατὶ παραρχοντεύονται.

Δέν εἶναι καί χειρότερη να σᾶς χαρῶ ἀτοῦρα
παρὰ να θέλ' ἡ χωρική να μπῆ σὲ ποζατοῦρα.

Δέν ἀντιλέγω πῶς τὸ πᾶ, ὁ γοργονᾶς σκεπάζει,
ἀλλὰ κι' ἡ φαντασία σας σ' τὰ νεῦρα μᾶς πειράζει.

Σ' εκείνην ποῦ βαστάει τὸ στόμα της κλειστό,
καὶ μόνον ἀπαντᾷ με ἐν εὐχαριστιῶ,
δοσάκις ὁ Φορέστης,
τῆς λέει, στῆς χαρές της.

Ὁ κλειδωνάς σου, σεδαστή κοκῶνα μου, μὲ λέει
πὼς τρώγονται γιὰ σέβανε πέντ' ἔξη νυσταλέοι,
Πλὴν ὅλα των τὰ σχέδια θὰ πᾶν κατὰ διαβόλου,
γὰτ' ἐοῦ δὲ φαίνεται νὰ τρώγῃσαι καθόλου.

Σὲ μὴ κυρία
σεμισερία.

Μὲ καλλικοτένια βέσιτα, μὲ ψαθάκι ἀνδρικό,
σουλατοᾶρεις σ' τὴν πλατεία με τὸ πρῶτο θηλυκό.
Τὸ ἀνώμαλον κυρία, τοῦ κλειδῶνου σας δηλοῖ,
ἕνας γάμος ποῦ θὰ γίνη, πὼς δὲν σ' ἄρεσε πολὺ.

Κι' ἐκείνης π' ἀγαπῶ,
τὸν κλειδῶνα θὰ πῶ.

Κολῶρ καφέ ἢ φάτσα σου,
ἀρχοντικὰ ἢ ῥέτσι σου.
ἱστορικό τὸ σόι σου,
τρεις σπιθαμές τὸ μπόι σου·
πολὺ τ' ἄλεστιμένιο σου,
καὶ χῶρια τὸ σπαβέντο σου.

Ὡ ἴσια νὰ γεράσουμε,
ζωὴ ποῦ θὰ περάσουμε!
ὁ φοντραδόρος, μάιτ',
θὰ γίνεταί κομάτια.
Ἐπὰς σ' τὸ μαῦρο σου κορμί
ἔτσι δὲν θάχουμε ψωμί.

Ὡστε λοιπὸν ἀγάπα με
γιατὶ... ἂς εἶναι, τᾶπαμε.

Τὸ ὕστερο ἐκράτησα
γιὰ μὴν ἀριστοκρατήσα.

Ἐπιφύλασσομαι περὶ, σὲ ἄλλη λοταρία
νὰ βάλω δέκα μπουλετιὰ γι' ἀγάπη σου, κυρία.

Κι' ἂν ἀποτύχῳ δὲν θὰ πῶ πὼς χάνω ἐξ αἰτίας σου
φοβοῦμενος τὴν ἔξαψιν τῆς ἀριστοκρατίας σου.

ΜΙΚΡΟΝ.

Εἰς τὸ Λεύκωμα τῆς Μ. Γ.

Θέλεις νὰ βλέπῃς σ' τὸ χαρτί
γραμμένο «Σ' ἀγαπῶ»,
ἀλλὰ ἐγὼ μέσα στ' αὐτὶ
ἐπόθεν νὰ σ' τὸ πῶ.

Κ. Γ. Α.

ΑΦΙΞΙΣ.

Ἄς μῆθι πλέον ὁ κόσμος ὅλος,
πὼς ἦθε ὁ κόμης ὁ Ζαγκρόλος,
πρὸ ἐθνεμάδος ἀπὸ Ἀθήνας,
κι' ἐδῶ θὰ μῆνι τρεῖς ὅλους μῆνας.
Ξαθασκαυός του τοῦ ἰῶαι μὰ τί ὄργια,
καὶ κάθε μία ἄς βάλλῃ μιγύργια,
γιατὶ εἰκάτω καὶ ὑποθέτω,
πὼς θε νὰ γένη γαμπρός ἐφέτω.

ΓΙΑ ΤΟ ΛΗΘΟΥΡΙ.

Ενδιαφερόμενος παρεκάλεσεν ἡμᾶς νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς
περὶ τὴν βετότητα καταγενομένους, ἐὰν ἔμαθον παρὰ τῶν
προσερχομένων πνευμάτων τί θὰ ἀπογείνη περὶ τῆς ὑποθέ-
σεως τοῦ οἰκοπέδου Γκεντιλίνη, καθ' ὅσον μόνον ἐκεῖνα δύ-
ναι νὰ ἀποφανθῶσιν περὶ ταύτης.

Ἄγγελιαί καὶ εἰδήσεις
καὶ μικραὶ εἰδοποιήσεις.

Τὸ κατάστημα τὸ νέον τοῦ Βαρθώρου τοῦ Διορνέοι.
ἔχει κάμει τ' Ἀργουτόλι νὰ νομίζεταί Παρίσι.
Τί περίφημα καπέλα! τί λαμπρὰ μυρωδικὰ!
τί! νεώτατες γραβάτες κι' ἄλλα χίλια φιλικὰ.
Μόνον, μόνον ἐκεῖ, μέσα ἤδη δίδειτ' εὐκαιρία
γιὰ ν' ἀρέσκεται κ' ἡ μάλλον ἰδιότροποδ κυρία.
Τὸ κατάστημά θὰ βρῆτε σ' τοῦ Λιθόστρωτου τῆ μέση
δηλαδή σ' τὸ νέο σπῆτι τοῦ Κωστή τοῦ Μηλιάρση.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης 23 φθίνοντος, εὐδῶνοι ἐτελέ-
τησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γερασίμου Λοβέρδου, μετὰ τῆς ἐπ'
ἀρετῆ διακρινομένης δεσπινίδος Φιλῆνης Λοβέρδου, ἀδελφῆς
τοῦ ἐξαίρετου καὶ συμπαθοῦς φίλου, Αἰμιλίου Λοβέρδου. Εὐ-
χόμεθα τοῖς νεονύμφουσι βίον εὐδαίμονα καὶ ἀεφίλον.

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων ἐνθα πω-
λεῖται καὶ τὸ φύλλον μας, ἀφίχθησαν ἐσχάτως τὰ ἐπι-
κτιότερα καπνὰ Βόλο, Χαλκίς καὶ Ἀργυρίου, με τιμὰς ἐ-
κτός παντὸς συναγωνισμοῦ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ἐνοικιάζεται ἡ ἐν τῇ προκειμένῳ οἰκία τοῦ κ. Ν. Μελισ-
σινοῦ, πληροφορίαι παρὰ τῷ ἰδίῳ.